

MERRE TARTOK?

WAAR NAAR TOE?²

Igazán utazni azt jelenti: poggyász nélkül kitenni magunkat a váratlannak, és minden idegenszerűt otthonossá változtatni.

(Ilija Trojanow)

Antwerpen az első, melyet az *1000 hely, amit látnod kell*³ című könyv említ. Jogosan. Érdeemes ezt az elbűvölő történelmi várost meglátogatni, jóllehet engem nem a látványosságok és a turistaattrakciók vonzottak. Ideutazásomnak más oka volt.

Antwerpen az én Viskóm. Olyan hely, ahova visszavonulhatok, Istennel és önmagammal egyedül lehetek, hogy megnyugodjam, magamra találhassak és egyes dolgokat tisztázhassak. A viskó szinte sértő megnevezése ennek a helynek. Nem primitív hajlék egy puszta, embertelen területen – természetesen az szintén csodálatos lehet. Minden kultúrában, minden generáció kereste a magányt, egyedüllétet, hogy Istenre hangolódhassék. Ellenben én szeretem a várost, és azt gondolom, hogy az Urat ott ugyanolyan intenzíven fel lehet fedezni, még ha másként is, mint a teljes elszigeteltségben.

Az extrém egyedüllét fenyegető is lehet. Nem mindenkinek felel meg napokig önmagával, a saját gondolataival és Istennel

² Merre tartasz? – flamandul.

³ Patricia Schultz, *1000 hely, amit látnod kell. Világjárók kézikönyve*. Vince kiadó, 2007.

egyedül lenni. Ahelyett, hogy megnyugvást, megbékélést találnának, egyesek a teljes magányban inkább elveszetteknek, elszigeteltnek és elhagyatottnak érzik magukat.

Henriette*⁴, igencsak izgága barátnőm, ezt így élte meg: „Kipróbáltam már a teljes egyedüllétet. Olyan piszokul elhagyottnak éreztem magam, hogy két napig csak bögtem. És nem találtam Istenre.”

Talán gyávaság, hogy az istenkeresés kevésbé extrém formáját választottam. De a helyzet már adott. Nem vagyok olyan bátor, mint Mack *A viskóban*, aki egyedül merészkedett a vadon távoli kunyhójába. A viskó tulajdonképpen a lélekben megfeneklett, feldolgozatlan fájdalom és a felgyülemlett sajnó emlékek metaforája. Ha nem találkozott volna ott Istennel, szörnyű, magányos napjai lettek volna – csak rontotta volna a helyzetet. Nem vállalhattam ekkora kockázatot. Ezért az én viskóm egy modern, tetőtéri lakrész lett egy lenyűgöző, régi épületben, a gyönyörű történelmi városban, a flandriai Antwerpenben.

Bármikor használhatom a lakásukat, amikor a barátaim, Derek és Amy, nincsenek ott – ami elég gyakran előfordul. Nem kell fizetnem érte. A konyhában van három üveg, tele mindenféle nemű pénzermével. Ha valaki itt vendégeskedik és pénzre van szüksége, nyugodtan kiszolgálhatja magát. A barátaim értékrendje szerint a bankó nem sokat számít. Annál inkább a jelképes dolgok. Egyik látogatásomkor helybéli csokoládét vásároltam nekik minden országban, amelyen átvergődtem, hogy eljussak hozzájuk: Svájcban, Németországban és Belgiumban. Még évekkel később is emlegették azt az ajándékot.

⁴ Minden név, amely mellett első előfordulásakor csillag jelenik meg, fedőnév. Az összes többi a reális személyek igazi neve.

Az épület, amelyben laknak, hatásos és páratlan. Tucatnyi nagyméretű, modern olajfestmény lóg a magas folyosókon. Egyikük főalakja hatalmas ollóval épp egy pulyka szárnyait vágja. Fenyegető jelenet ugyan, de a festmény drámai hangulata illik ehhez a történelmi, kreatív városhoz.

Ahogy az ember kinyitja a lakásuk csapóajtaját, máris a nappaliban találja magát. Jó négy méter magas, földtől szinte plafonig érő ablakokkal. Régi, mézszíne pácolt padló. A berendezés színes egyveleg: bőrrel bevont magas székek egy hosszú, értékes faasztal mellett és lomtárból előhalászott dolgok. Két, az ötvenes évek stílusában készült széket magam találtam az út szélén, és a fejemen cipeltem át a zsúfolt városon egy szombat délután. Egyik ma tévészőszék, a másik a fürdőszobában a hiányzó törülközőtartót helyettesíti.

Nagyon sok emléket idéz ez a hely. Itt kezdtem a 2005-ös és 2006-os évet, vidám napokat töltöttem ebben a városban régi és új barátokkal. A konyhatündér Amy kényeztetett bennünket. Ez a hely a tervezés, az elmélkedés és a csend idejét eleveníti fel. Könyveket írtam itt, fontos döntéseket hoztam, új kezdeteket ünnepeltem és elmúlt dolgokat gyászoltam. Itt éltem, szerettem, imádkoztam, sírtam – néha mindezt egyszerre.

Antwerpen fantáziadús és ihlető, mindazonáltal – főképp a ködös őszi napokon – nyugalmat és zárkózottságot áraszt. A barátaim lakásában nincs telefon és internet – ideális környezet az elcsendesedésre és az Atyával való találkozásra.

A város boldog időkre emlékeztet, de itt történtek életem legfájdalmasabb eseményei is. Ez az én Viskóm, a hely, ahol megannyi sajnós kristályosodik.

Derek azt írta elutazása előtt: „Azt kívánom, hogy csodálatos, békés időt tölts itt, új vízióval telítettet. Jézus mindig barátként

talál rám Antwerpenben. Ez az ő lényének egyik aspektusa: egyszerűen a jó barátom akar lenni. A baráti együttléteinkkor mindig felfed előttem titkokat és kincseket is.”

Az érzékeny lelkű Derek újból – mint már annyiszor – szakba öntötte legmélyebb sóvárgásom. Olyan ember, aki senki máshoz sem hasonlíthatóan segített a saját szívemre hallgatnom. Mindkettőnknek sok feszültséget okozott, ugyanakkor az iránta és felesége iránt érzett barátságot igen értékessé, mélyé edzette. Új irányra, ihletre vágyódtam. Telítődtem feloldatlan fájdalommal és olyan, Istenhez irányuló kérdésekkel, melyekre az elmúlt években nem találtam választ. Az utazásom előtti időszakban ezek a régi, kínzó kérdések újból felszínre törtek. Leginkább az foglalkoztatott, egyáltalán miért akarja Isten, hogy kérjek tőle, ha az imába foglalt óhajaimat aztán mégsem teljesíti. Ő Isten, joga van befogni a fülét. Ez egyértelmű. De akkor miért akarja, hogy kérjek? Miért szól néha hozzám, és mutat rá konkrétan dolgokra, amelyekért imádkoznom kell, ha aztán mégsem hallgat meg? Nem kegyetlen játék ez? Nem értettem. Tényleg nem. Valós válaszokat akartam. Félve epekedtem a feleletre.

Ugyanígy érzett Mack is *A viskó*ban, aki egy bűncselekmény során elveszítette a kislányát. Isten abba a viskóba hívta őt, ahol elrabolt lánya utolsó nyomára talált, egy vörös, vérfoltos ruhára. Mack története és sajátos találkozása Istennel – mint annyi mindenkit – rendkívül megérintett. Nem, én nem veszítettem el a gyermekem egy kegyetlen bűncselekményben. Az életem mindeddig egyszerűbben zajlott. Mégis vannak veszteségek, melyek nagy kérdőjelekké ívelődnek bennem és az Istennel való kapcsolatomban.

Újból és újból félelem fogott el az utazásom előtt. Mi történik, ha a tető az alatta rekedt, és Istent el nem érő imáimmal

együtt a nyakamba szakad? Vagy ha magányosnak, elveszettnek érzem majd magam? Ahogyan a törökországi szabadságomon? Akkor közvetlenül az első napon ellopták a kedvenc fürdőruhám. Amúgy sem lett volna szükségem rá a következő időszakban. Az esős napokból, amelyeket várhatóan októberre jeleztek, hetet kifogtam. Szakadatlanul esett. Fürdésre gondolni sem lehetett. Amikor az esőszünetekben sétálni mentem, zaklatott lettem. Az éttermekben mindenhol családok ültek, kicsi gyerekekkel elfoglalva, és biztosan semmi kedvük sem volt ismerkedni. Első három nap valamennyi magammal vitt könyvet kiolvastam. Gázkályha lángjával próbáltam kifűteni a lakást. Magány. Hideg. Nem, semmi kedvem nem volt hasonlót átélni még egyszer. Ha félek és aggódom, Isten valószínűleg nem tud rám találni Antwerpenben, még inkább csalódott, sérült, elhagyott és visszautasított leszek. Bevillant egy korábban hallott történet. Egy fiatal embernek olyan csoportért kellett felelősséget vállalnia, amelynek tagjai egymással és Istennel szerettek volna együtt lenni. A legelső összejövetel előtt izgatottan hívta lelkipásztor barátját: „Mindent előkészítettünk, ételt, kávéfőztünk. Mit tegyünk, ha Isten mégsem lesz jelen?” – „Óh, akkor éreztétek jól magatokat, és igyátok tovább a kávéfőzést.” Megfontoltam a tanácsát. Rá akartam találni Istenre – ha ő találkozni akar velem. „Végzettség” esetén majd nyugodtan kávézom és élvezem az életet – mindkettőre kiváló lehetőséget nyújt Antwerpen.

JAVALLAT

Érdemes mérlegelni, hol és hogyan tudsz a leginkább Istenre hangolódni. Ne görcsölj, várd ki higgadtan, ő hol és hogyan akar veled találkozni.

KERESD FEL

...a Google Earth internetes oldalt: www.googleearth.com

Isten mindenhol jelen van. Nekünk azonban könnyebb olyan helyeken megnyílni előtte, amelyek nyugodt, inspiráló, csodálatos, vagy emlékekkel teli terek. Töprengj el: mire van szükség ahhoz, hogy Istenre hangolódj, rá figyelj – nyugodt, csendes helyre vagy olyan közegre, mely ihlető, üde gondolatokat ébreszt benned? Vagy...? Lehet ez egy kedvenc sarok a szobádban, egy kicsi park a közeledben, egy galéria, városrész vagy más hely, amit szeretsz. Esetleg egy kényelmes panzió vagy éppenséggel egy vadászles az erdőben. Jelölj be a Google Earth-ön minden helyszínt, ahol könnyebben tudsz, tudnál Istenre figyelni, mint máshol. Ha nem szívesen navigálsz interneten, írhatasz hagyományos listát is ezekről a helyekről.